

Δὲν ἀρνούμαι ὅτι ὁ ἕτερος ἀδελφὸς ἐζήτησεν ἐνίοτε νὰ παραβιάσῃ τὰς πύλας τῆς Δόξης, ἥτις σώζει τοὺς θνητοὺς ἀπὸ τὴν Λήθην, ἀλλ' ὁ Παναγιώτης οὐδέποτε ἐγένετο τοῦ ἁμαρτήματος τούτου· ὁ δυσπιστῶν δὲ νάται νὰ ἀναγνώσῃ τὰ προλεγόμενα τῶν Ἀπάντων του.

Ἀλλὰ διὰ τί εἰς τοῦτον νὰ ἀποδοθῇ τοῦ ἄρθρου ἡ σύνταξις; Ὁ Ι. Σ. εἶπον τινές, δὲν εἶναι ἡ ὁ ἐγνωσμένος βωμὸς, ὅπισθεν τοῦ ὁποίου ὁ Παναγιώτης κρύπτεται θέλων νὰ καύσῃ ὀλίγον θυμίσμα. Ἀδίκος καὶ οὐχὶ κολακευτικὴ ἡ ὑπόνοια! Ἐγὼ διαμαρτύρομαι κατ' αὐτῆς κηρύττων ὅτι ἡ πλάνη, ἥτις ἐπήγαγεν ἀπὸ τὸ ἀνώνυμον τοῦ πανηγυριστοῦ, διαλύεται ἀπὸ τὴν κακὴν ἐκλογὴν τῶν στίχων, τῶν πρὸς πανηγυρισμὸν καλουμένων.

Ὁ ποιητὴς τοῦ Ἀγνώστου, ἀτυχὴς ἀρθρογράφος, δὲν ἐθεώρησέ ποτε ἀναγκαῖον νὰ μὲν ἄγνωστος, ἀπ' ἐναντίας μάλιστα μακρὸς καὶ πλατὺς προσφάνῃ πάντοτε, παρατάσσων εἰς γραμμὴν ἅπαντα τοῦ ὀνόματός του τὰ στοιχεῖα. Ὁ ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΣΟΥΤΣΟΣ λοιπὸν δὲν ἔχει ἀνάγκην τοῦ διαβατηρίου σου διὰ τὴν Ἀθανάειαν.

Ὁ λογόφιλος ἀρθρογράφος τῆς Φιλολογίας ἡδύνατο κατ' ἀρέσκειαν νὰ μελανώσῃ τὸν χάρτην του, ἀλλὰ τίς ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ἐξουσίαν νὰ σκέπτηται μετὰ τοσαύτης κουφότητος, νὰ φουξῇ μόνον ἐφ' οἷς ὥρεται νὰ διαβῇ σιγῶν, νὰ θυμιάζῃ τοσοῦτον ἀναιδῶς τοῦ ἀγαθοῦ Σούτσου, φέρων ἴσως αὐτοῦ εἰς ἀνάγκην διαμαρτυρήσεως;

Καὶ μήπως ἤρκεσθῃ εἰς ταῦτα; Ὁ ἀδέξιος! δὲν εἶχε καὶ οὐδὲ τὴν ὑπομονὴν νὰ ἀνακαλύψῃ στίχους τινὰς ἀξιωτέρους, ἀλλ' ἐπιβούλος καὶ τῶν Σούτσων καὶ ἐαυτοῦ δὲν ἔφερεν εἰς μαρτυρίαν τὴν στίχους αὐτῶν ἐκ τῶν ἰδία ἐμπνεύσει γραπέντων. Εἰμὶ ἐξέβαιος ὅτι ἀμφοτέροι — καὶ μάλιστα ὁ Παναγιώτης, ὅστις πρῶτος ἀνέγνω τὴν ἀτυχῇ διατριβήν — ἐφύραξαν κατὰ τοῦ ἐπιβόλου φίλου των.

Ἐὰν ἤμην ἐγὼ, δὲν ἐλητμόνουν τὸ γλαφυρότατον τοῦτο ἔπος τοῦ Παναγιώτου,

Προέβαιεν ἐν ἄρμασιν, ἐλέγασιν κ' ἱππεῦσιν,

Οὐδὲ παρέλειπον τὸ ἀληθὺς Ὀμηρικόν,

*Μὴ καταβαλῇ ὁ Θεὸς ἀστράπτων ΤΕ, βροντῶν ΤΕ
Γῆν, οὐρανόν ΤΕ, πόρτον ΤΕ, ταράττων ΤΕ,
κινῶν ΤΕ*

Τὰ ἐξ μικρὰ τοῦτα ΤΕ, ἀδίκως ἀπὸ τὸν Κοραὴν ἐξορισθέντα, ἐπανακάμπουσιν ἐπαναλαμβάνόμενα καὶ ἐκάστην λέξιν καὶ χαριέντω; πῶς ἀναρρίχωνται μέχρι τῆς ὑψηλοτέρας τοῦ Παρνασσοῦ κορυφῆς.

Πρὸς τὸ εὖχεον καὶ τὸ ἁρμονικὸν τῶν εὐτυχῶν τούτων στίχων δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραβάλωμεν ἢ τὸ ἀκόλουθον τοῦ αὐτοῦ ποιητοῦ ἔπος,

*Πληροῦσι βαβαί Αἰ βοΑΙ Αἰ τῶν ἁρματωλῶν σου,
ἐνθα, πλὴν τοῦ χαριέντος βαβυλ, παρατηρεῖται διπλὴ
δυὰς ὁμοφωνουσῶν διρθόγγων, αἰτινες καὶ τὸ στόμα
κρατοῦσι διὰ πολλὴν ὥραν κεχηρὸς καὶ γλυκυτάτην
ἐμποιοῦσι τὴν ἁρμονίαν.*

Ἀλλὰ ταῦτα μόνον; καὶ ἐγράφησαν περὶ στίχων ἐφεξῆς γλυκυφωνότεροι;

... Ὅποταρ ...

... με κοιμίζεις τὴν σκιάν ὁ φιλοῦστος τῶν κυμάτων

Κ' αἱ μέλισσαι ζιζιζῶσι,

Οἱ τέτιγες γρυλίζωσι,

Τὰ ποίμνια βηλάζωσι,

Οἱ βάτραχοι κοάζωσι.

Ἀναγινώσκων τοὺς στίχους τούτους τοῦ Ἀγνώστου δραματὸς του, δὲν θαρρείς ὅτι βλέπεις τὸν ἄποκοιμίζομενον ἐν μέσῳ τῆς ἁρμονίας τῶν τεσσάρων καὶ τῶν μελισσῶν; δὲν πιστεύεις ὅτι ἀληθῶς ἀκούεις τὸν βάτραχον αὐτὸν κοάζοντα εἰς τὴν λίμνην του; Ἐνώπιον αὐτῶν τῶν στίχων, ὁμολογῶ, οἱ Ἀρματωλὸι ἐτρέποντο εἰς φυγὴν!

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἕτεροι τοῦ αὐτοῦ προτύπου, ἀξιοῦσι τῆς τῆς μνήμης τῶν ἀνθρώπων

Καὶ περῶμεν

Καὶ διεφῶμεν,

Περητεύομεν,

Γεμνητεύομεν,

Ἐξουβριζόμεθα,

Κολαφίζόμεθα,

Αὐδοροῦμενοι εὐθυμοῦμεν,

Βλασφημοῦμενοι εὐλογοῦμεν.

Ἀπαντα σελίς 304 καὶ 305

Ἐνταῦθα ὁ Παναγιώτης Σούτσος ἐφάνη ἀνὰ ἑαυτοῦ — τὸν συγκαίρει ἀπὸ καρδίας!

Ἀλλ' ὁ σκληρὸς ἀρθρογράφος, ἀφου δι' ἀνεπιστάτητα παρεμβόρῃσε τοῦ; δύο τοῦ Παρνασσοῦ ἐπὶ ἑλληνικῆς γλώσσης; πατριάρχας, χαριέκτους ἐπὶ αἰφνης κατ' ἐμοῦ καὶ παρ' ὀλίγον ἔλκε τα γόνια κατακρίνων μετὰ πικρίας τὸ

• Γόνιτος ἔως •

τῶν Ἀρματωλῶν μου ἀληθῶς δὲ ἐμβρόντητος ἐγὼ εἶν, καλῇ μου μοίρᾳ, δὲν ἤρχετο ὑπεραπαιτού σου ἀήτητος αὐτὸς ὁ Παναγιώτης Σούτσος γὰρ ἐν τῇ Κιβόρᾳ (τὸ θνείρον μου, τὸ ἀληθές θνείρον) τοὺς ὠραίους τούτους στίχους,

Ἐβδ ομηκοντούτης ΕΩΣ

Ἦτον ἴσως, πλὴν ὠραῖος,

Ἰδοὺ λοιπὸν τὸ ΕΩΣ αὐτοῦ ἀπαράλλακτον τῶν Ἀρματωλῶν μου, πλὴν τῆς διαφορᾶς, ἐπὶ τοποθετεῖται εἰς τὸ τέλος τοῦ στίχου, -οὐτέστι ἡ ὁμοιοκαταληξία τὸ ἀπαιτεῖ συντασσόμενον δὲ ἐπὶ ὀνομαστικῆς, εἰ αἱ μᾶλλον καταφθνές καὶ φθιόντων, διότι ἀποπίπτει μὲ ὑπερφηρίαν τὴν ἐκ τῆς εὐθύνης τῆς Γραμματικῆς.

Λογόφιλε συντάκτα τοῦ ἄρθρου ἡ φιλολογία, σὲ ἀποτίνω τὸν τελευταῖον λόγον, τελευταῖον τῆς ἐξέλητος ἀπὸ τῆς οὐχὶ ἐπαινετῆς κρύπτης σου, πρέπει νὰ χειροκροτήσῃς καὶ εἰς τὸ • Γόνιτος ἔως • τῶν Ἀρματωλῶν μου, ἢ νὰ καύσῃς τὴν Κιβόρᾳ Παναγιώτου.

Γ. Χ. Ζαλοκώστας